

ကိုရီးယား

ပဉ္စရပ် ရာသီဇာတ
ငါးပုဒ်

အမှာ စာ

(၁)

ပဉ္စမ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်များ စာအုပ်ကို ၁၉၉၁ ခု၊စက်တင်ဘာလတွင် ပထမအကြိမ်ထုတ်ဝေခဲ့သဖြင့် ယခု ၂၀၁၄ ဆိုလျှင် ၂၃ နှစ်ပင်ကြာမြင့်ပါပြီ။ စာအုပ်ကိုရှာတွေ့ရန်ခက်ခဲသည့်အပြင် ကျွန်တော့် ကို စာရေးဆရာဟု သိသူပင်နည်းနေပါပြီ။ အယ်ဒီတာလုပ်သက်က ရှည်လျားသဖြင့် “စာရွေးဆရာ ”ဟု သာ သိကြသည် ။အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်သည် ၁၉၉၀ ပြည့်လွန်ကာလမှ စ၍ မြန်မာ့နေမဂ္ဂဇင်းတွင် အယ်ဒီတာတာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရာရသဝတ္ထုတို၊ ရှည်အရေးနည်းပြီး မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်တိုက်သို့ရောက်ရှိလာသောသတင်း၊ ဆောင်းပါးစာမူများကိုဖတ်ရှု။ တည်းဖြတ်၊ ရွေးချယ်ရသော “ စာရွေးဆရာ ”ဖြစ်လာခဲ့ပါသည် ။ မဂ္ဂဇင်း၊ဂျာနယ်များ စွာကူးပြောင်း၍ အယ်ဒီတာလုပ်နေသည် မှာ ယနေ့တိုင်ပင်။

(၂)

လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်တာကာလအတွင်း မီဒီယာဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုအဖြစ် စာနယ်ဇင်းဆင်ဆာစနစ်ရုပ်သိမ်းခြင်း၊ ပုဂ္ဂလိက သတင်းစာထုတ်ဝေခွင့်ပြုခြင်းများ ရှိလာသည် ။ ထို့ကြောင့် စာအုပ်စာစောင်များ စွာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထွက်ပေါ်လာသည် ။ ပွင့်လင်းမြန်ဆန်စွာ ရေးသားဖော်ပြသော ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပအကြောင်းရာများကိုဖတ်ရှုခွင့်၊

ကြည့်မြင်ခွင့်ရလာသည် ။ ကမ္ဘာနှင့်မြန်မာကြားတွင် သတင်းစကား ကူးသန်းသွားလာမှု မြန်ဆန်သည် ။ စာအုပ်စာစောင်ကို ဖတ်ရှုမှ သာ သိ မှတ်ရမည်မဟုတ်တော့ဘဲ အီလက်ထရောနစ် မီဒီယာကိုကြည့်၍ လည် မြန်မာဆန်စွာသိမှတ်နိုင်ကြသည် ။ သုတစာပေနှင့်ဗဟု သုတဖြစ်ဖွယ် အကြောင်းအရာများကို စိတ်ဝင်စားမှုပိုကဲ၍ ရသစာပေအဖတ်အရှု နည်းပါးလာသည် ကိုလည်း တွေ့ရသည် ။

မြန်မာနိုင်ငံ လူဦးရေ တိုးတက်များ ပြားလာသည် နှင့်အညီ စာရေး သူ၊ စာအုပ်ထုတ်ဝေသူ၊ စာအုပ်ရောင်းချသူနှင့် ထွက်ရှိသောစာအုပ်စာ စောင်တို့ များ ပြားလာသော်လည်း စာဖတ်သူ ရာခိုင်နှုန်းမှာ မူ တိုးတ က်လာခြင်းမရှိပေ။

(၃)

ရသစာပေ အရည်အသွေး ပြန်လည်မြှင့်တင်ရေး၊ စာဖတ်ရှိန်မြှင့်တ က်ရေး၊ စာအုပ်စာပေဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအတွက် ဆွေးနွေးပွဲများ ၊ ဟော ပြောပွဲများ ၊ စာအုပ်ရောင်းဈေးပွဲတော်များကို ၊ သုံးနှစ်အတွင်း ကျယ်ကျ ယ်ပြန့်ပြန့် လုပ်ဆောင်လာသည် ။

မြန်မာနိုင်ငံစာပေထုတ်ဝေသူနှင့် ဖြန့်ချိရေးအသင်းဆိုလျှင် ၂၀၁၃ ခု အောက်တိုဘာလက ရန်ကုန်မြို့၊ ကုန်သည် များ နှင့် စက်မှုလက်မှု လုပ်ငန်းရှင်များ အသင်း (UMFCCI) တွင် ကမ္ဘောဇဘဏ်၏ ကူညီပံ့ပိုးမှုများ ဖြင့် “စာအုပ်စာပေ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး အလုပ်ရုံဆွေးနွေးပွဲ” ကိုသုံးရက် တိုင်တိုင် ပြုလုပ်ခဲ့သည် ။ ဝတ္ထုရှည်၊ ဝတ္ထုတို ၊ ကဗျာ ၊ အက်ဆေး ။ ဘာ သာပြန်စာပေနှင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေ ဖြန့်ချိရေးကဏ္ဍများ တိုးတက်စေရန် သက်ဆိုင်ရာစာပေပညာရှင်များက ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည် ။ ၂၀၁၄ ခု ဇန်နဝါရီလကလည်း မြေနီကုန်း ၊ ရှင်စောပုလမ်းရှိ Myanmar Event Park

တွင် MRTV-4 က Reader Channal ၏ ကူညီထောက်ပံ့မှုဖြင့် စာပေ
ဟောပြောပွဲ ၊ စာအုပ်ဈေးရောင်းပွဲတော်များ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် စာအုပ်စာ
ပေအပေါ် စိတ်ဝင်စားမှု ပိုမိုလာစေသည် ။

၂၀၁၃ ခု မေလကလည်း ရန်ကုန်မြို့၊ အမျိုးသားဇာတ်ရုံတွင် “မြန်
မာစာပေ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအလုပ်ရုံဆွေးနွေးပွဲ ”ကျင်းပခဲ့ရာ
ဆရာဖေမြင့် ၊ ဆရာမဂျူး ၊ ဆရာမောင်ခင်မင် (ဓနုဖြူ) ၊ ဆရာထွန်းဦး (
ထွန်းဦးစာပေ) နှင့် သင့်နော်ဆရာမောင်ဇေယျာတို့ ကလည်း သုတဘဏ်
စာတမ်းဖတ်ပွဲကို ၂၀၁၄ ဇူလိုင်လတွင် လည်းကောင်း ၊
စာရေးနည်းအခြေခံသင်တန်း ၊ ကဗျာဆောင်းပါး- ဝတ္ထုတို
စာမူပြိုင်ပွဲများကိုလည်းကောင်း ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် ရသစာပေ ပြန်လည်
တင်မြှင့်ရန် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည် ။

အမျိုးသားစာပေဆု၊ စာပေဗိမာန်စာမူဆု ၊ ဦးအုန်းဖေ စာပေဆု ၊ ထွ
န်းဖောင်ဒေးရှင်း စာပေဆု၊ ဆရာဝန်တင်ရွှေ စာပေဆု၊ သုတစွယ်စုံစာ
ပေဆု ၊ ရွှေအမြုတေစာပေဆုနှင့် ဒေသအလိုက် ကျင်းပချီးမြှင့်သော စာ
ပေဆုများ သည် လည်း မြန်မာစာပေဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအတွက် ထော
က်တိုင်များ ဖြစ်သည် ။ အဖေဝတ္ထုတိုပြိုင်ပွဲ၊ အမေဝတ္ထုတိုပြိုင်ပွဲများ သ
ည် လည်း ရသစာပေအတွက် အင်အားတစ်ရပ်ဖြစ်သည် ။

မြန်မာဝတ္ထုတိုများ ရေစီးကြောင်းကို တတ်နိုင်စွမ်းသမျှ ပုံဖော်နိုင်
ရေးအတွက် စိတ်ကူးချိုချို စာအုပ်တိုက်ကလည်း “မြန်မာဝတ္ထုတို”အစီ
အစဉ်များကို နှစ်စဉ်မပျက်မကွက် ထုတ်ဝေလျက်ရှိသည် ။

ယခင်က မြန်မာနိုင်ငံစာပေနှင့် စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့တစ်ခုသာရှိခဲ့သော်
လည်း ယခုအခါ မီဒီယာဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု၏ ပြယုဂ်အဖြစ်မြန်မာနိုင်ငံ သ
တင်းဆရာအသင်း ၊ မြန်မာဂျာနယ်လစ် ကွန်ရက် ၊ မြန်မာနိုင်ငံ စာနယ်

ဇင်း ကောင်စီ (ယာယီ) တို့ ပေါ်ပေါက်လာသည် ။ မြန်မာစာကို ထိန်းသိမ်းမြှင့်တင်ကြရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် “မြန်မာစာပေ ချစ်မြတ်နိုးသူများ အသင်း”ကိုလည်းကောင်း၊ လွတ်လပ်စွာ ရေးသားသော ထုတ်ဝေခွင့်ကို ကာကွယ်ရန်နှင့် သစ်လွင်သော စာပေယဉ်ကျေးမှု ပေါ်ထွန်းလာစေရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် “PEN Myanmar” အဖွဲ့ကိုလည်း တည်ထောင်လာကြသည် ။

သို့ဖြင့် ပုံနှိပ်မီဒီယာလောကကြီးသည် လှုံ့ဆော် ၊ စည်းရုံး ၊ ဟောပြောခြင်းများ ပြုလုပ်ကာ လူထု၏ မေ့လျော့မှု ၊ လျစ်လျူပြုမှုတို့ မှ လွတ်မြောက်ရန် ကြိုးစားဆောင်ရွက်နေသည် ။

(၄)

ယခုအခါ ကျွန်တော်၏ Profession မှာ စာပေတည်းဖြတ် ထုတ်ဝေခြင်းဖြစ်ပြီး ရသစာပေဝတ္ထုရေးသားခြင်းမှာ Amateur သဘောဖြစ်နေသည် ။ စာရေးခြင်းအလုပ်ထက် စာရွေးခြင်းအလုပ်ကိုသာ ဆောင်ရွက်နေသည် ။ သို့သော် မြန်မာစာပေကို ထိန်းသိမ်းမြှင့်တင်လိုသောစိတ် ချစ်မြတ်နိုးနေသောစိတ်မှာ ရှင်သန်နေမြဲပင် ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ထံ မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာများ ၊ စာအုပ်စီစဉ်သူနှင့် ထုတ်ဝေသူများက ဝတ္ထုစာမူတောင်းလျှင် အသစ်မရေး ထုတ်နိုင်သောကြောင့် အဟောင်းထဲမှ ဆီလျော်ရာကိုရွေးချယ်ပေးခဲ့ရသည် ။ ယခုလည်း ရွှေပြည်သာစာပေမှ ဦးစိုးတင့်နှင့် ဆရာမင်းမြတ်မောင်တို့က “ပဉ္စရူပ ” ကိုပြန်ထုတ်လိုကြောင်း ပြောကြားလာသောအခါ ဝမ်းပန်းတသာခွင့်ပြုခဲ့သည် ။

ရသစာပေ ပြန်လည်မြှင့်တင်ရေးအတွက်လည်းကောင်း ၊ စာဖတ်ရှိန်မြှင့်တင်ရေးအတွက်လည်းကောင်း ၊ စာအုပ်စာပေ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး

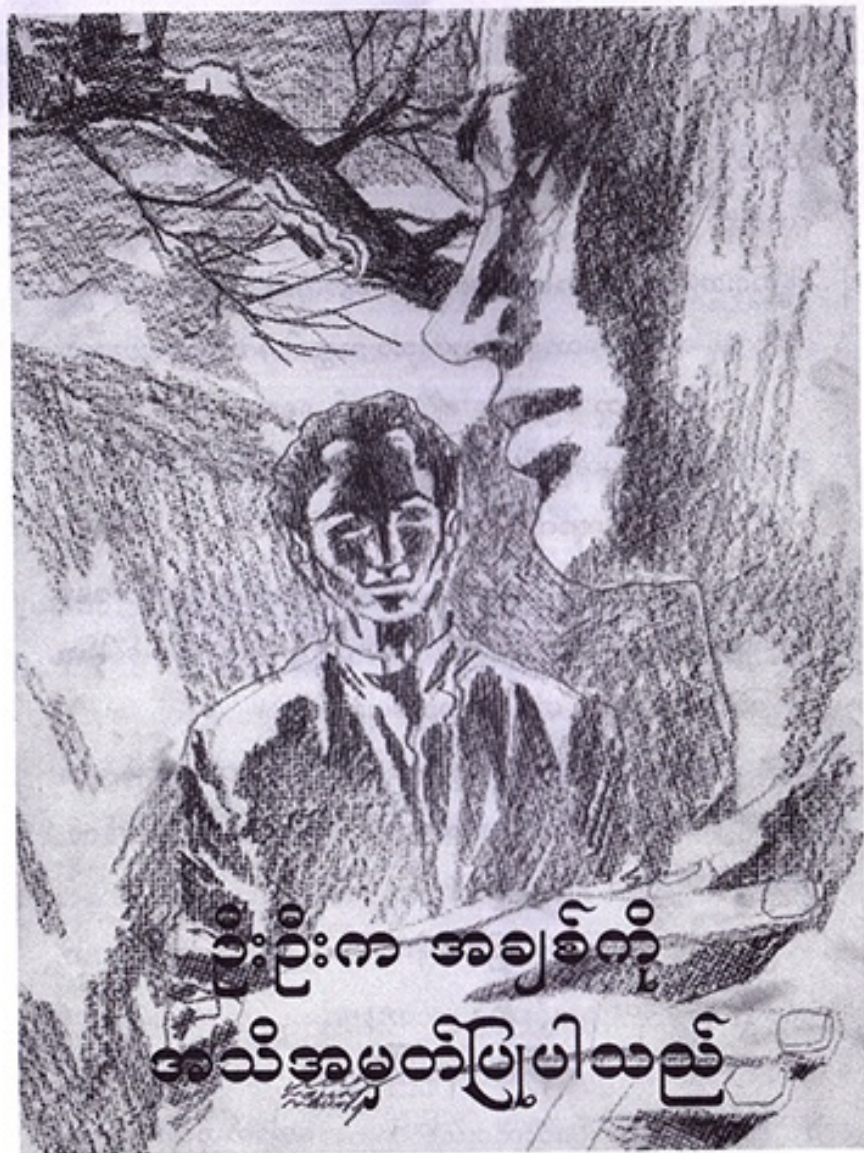
အတွက်လည်းကောင်း ၊ “ပဉ္စရူပ” ဝတ္ထုများ သည် တစ်တပ်တစ်အား ပါ
ဝင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည် ။ “ ပဉ္စရူပ”သည် ဆင်နှာမောင်းနှင့်ဆင်
စွယ် ၊ မြင်းလက်နှင့်မြင်းခြေ ၊ တိုးချို ၊ ငှက်အတောင် ၊ ငါးကြင်းအမီးစ
သော အကောင်ငါးမျိုး၏ ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းတို့ ကို အချိုးကျနပေါ
င်းစပ်သောအခါ လှပသောသတ္တဝါဖြစ်လာသည် ။

ထိုနည်းတူ ၁၉၈၆ ခု ဧပြီလထုတ် စန္ဒာမဂ္ဂဇင်းပါ “ဦးဦးက အချစ်ကို
အသိအမှတ်ပြုပါသည် ” ဝတ္ထု၊ ရွှေဝတ်ရည် မဂ္ဂဇင်းအမှတ်စဉ် ၄ ပါ “အ
ရည်ပျော်ကျောက်ခဲ ” ဝတ္ထု ၊ ၁၉၉၀ ပြည့် မေလထုတ်အောင်ပင်လယ်
လေပြည်ညင်းဝတ္ထု စာအုပ်ပါ “အိုဘယ့်နဲ့သခင် ” ဝတ္ထုနှင့် ၁၉၉၁ ခု ဧပြီ
လထုတ် ရွှေဝတ်မှုန်မဂ္ဂဇင်းပါ “ငြိမိသည့်ကြိုး ” ဝတ္ထုတို့ ကို ပေါင်းစု
ဖော်ပြသဖြင့် “ ပဉ္စရူပ”ဟု ပင်အမည်ပေးခဲ့ပါသည် ။

ယခင်ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေစဉ်က စာအကျ ၊ အကျန်များ
မဆီလျော်တော့သည့် အကြောင်းအချက်များကိုယခုပြန်လည် သန့်စင် ၊
တည်းဖြတ်ပြုပြင်ထားပါသည် ။

အဟောင်းဖြစ်သော်ငြား ဆန်းသစ်ဖတ်ရှုခြင်းဖြင့် ရသစာပေမှာ မွေ့
လျော်နိုင်ပါစေ။

ကိုရီးကွန်
အောက်တိုဘာလ ၊ ၂၀၁၄

ဦးဦးက အချစ်ကို
အသိအမှတ်ပြုပါသည်

ဦးဦးကအချစ်ကိုအသိအမှတ်ပြုပါတယ်

ကြုံကြုံကလို့ ကြွားရဦးမယ်။

မဟာရန်ကုန်မှာ ကျုပ်တို့ အင်းစိန်မြို့နယ်က လူဦးရေအများ ဆုံး။ ဒါ့ပြင် ကုန်းတွေလည်း သိပ်မြင့်တယ် ။ ကြည့်လေ ။ စော်ဘွားကြီးကုန်း ၊ အရှေ့ကြို့ကုန်း ၊ နံ့သာကုန်း၊ ထန်းပင်ကုန်း ၊ ငါးမျှားတံကုန်း ၊ ဗိုလ်ကုန်း စသည် ဖြင့် နာမည်တွေ ပေးထားတယ် ။

ကျုပ်နေတာက အရှေ့ကြို့ကုန်းမှာ ပါ ။ အာလိန်ငါးဆင့်ဘုရားနဲ့ သိပ်ပြီးမဝေးဘူး ။ ကျုပ်ကိုလူသိများ တယ် ။ ဦးဘဦးလို့ မေးလိုက်ပါ ။ လိုက်ပို့ကြလိမ့်မယ်။

အလကား ဘဝင်မြင့်ပြီး ကြွားလုံးထုတ်နေတာ မဟုတ်ဘူး နော် ။ ကျုပ် အနားတစ်ဝိုက် အိမ်ထောင်စုတွေဟာ ကျုပ်ကိုအားကိုးနေရတယ် ။ ခြောက်ဆယ်ကျော် ၊ ခုနစ်ဆယ်နီး အဘိုးကြီးက ဘာတွေများ စွမ်းဆောင်နိုင်လို့ အိမ်နီးချင်းတွေက အားကိုးနေရတာလဲလို့ တွေးချင်တွေးမယ် ။ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေးမနေပါနဲ့ ။ ရိုးရိုးလေးပါ ။

ကျုပ်ကရေရောင်းတယ်လေ ။ ရေသည် ပေါ့များ ။ ဒါပေမဲ့ ဦးပုညပြဇာတ်ထဲက ရေသည် လို စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် မဟုတ်ဘူး နော် ။ ကျုပ်က တစ်ကိုယ်တည်းနေပြီး အဆင့်မြင့်မြင့်ရေရောင်းတဲ့ စူပါစတားရေသည် ပါ ။

ကျုပ်ကအဘိုးကြီးပေမယ့် ခေတ်ကိုမျက်ခြည်မပြတ်ပါဘူး ။ တစ်ဟုန်ထိုး တိုးတက်နေတဲ့ ခေတ်ကိုမျက်စိဆံပင်မွေးမစူးပါဘူး ။ မလိုတမာစိတ်နဲ့ ထော်လော်ကန့်လန့် မလုပ်ပါဘူး ။ ခေတ်ကြီးကိုမမီတမီ အပြေးလို

က်တဲ့ သူပါ

ကြည့်လေ ဒစ္စကိုတွေခေတ်စားတော့ ကျုပ်ရေကို ဒစ္စကိုရေလို့ အမည်ပေးထားတယ်။ ဒစ္စကိုရိုးသွားပြီမို့ အခုတော့ ဆိုင်းဘုတ်အသစ်ရေးထားတယ်။

စူပါ စူပါစတားရေလို့ ။

ဆိုင်းဘုတ်ကို ပန်းချီဆရာအိမ်မှာ မအပ်ပါဘူး။ တော်ရိလျော်ရိ ပျဉ်ပြားပေါ်မှာ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်မြေဖြူနဲ့ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ရေးထားတာပါ ။ စူပါစတား ပြီးတော့ ဘယ်လိုဆန်းပြားတဲ့ စကားလုံးတွေ ထွင်ကြဦးမှာ လဲ ။ ထွင်ကြစမ်း ။ရှေ့က ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ဦးမဆောင်နိုင်ပေမယ့် နောက်က ရဲရဲကြီးလိုက်ရဲပါတယ် ။ စူပါစတားကို ရေနဲ့ ဖျက်ပြီးနောက် ထပ်ပေါ်လာမယ့် အမည်အသစ်ကိုရေးရုံသာပ ။ ဘာခက်တာမှတ်လို့ ။ ဘာကုန်ကျတာလိုက်လို့ ။ မြေဖြူချောင်းတစ်ချောင်း ဆယ်ပြားဆိုရင် ရေးပါလိမ့်မယ်ဗျာ ။ တစ်လက်ကိုင်သုံးပြီးတော့ ရှိရှိသေသေ သိမ်းထားနိုင်ရင် တစ်သက်စာတောင် ဖူလုံပါရဲ့ လား ။

စူပါစတားရေသည် ဆိုတော့ ရေပုံးနဲ့ ကိုယ်တိုင်ထမ်းပြီးရောင်းပါမလား ။

ကျုပ်ကစက်ရေတွင်း တူးထားတယ်လေ ။ ရေဝယ်ချင်တဲ့ လူတွေက ကျုပ်အိမ်ကိုလာတယ် ။ရေတစ်ထမ်းဆိုရင် ပြားနှစ်ဆယ်ပေးသွားတယ် ။ ရေတစ်လှည်းဆိုရင် နှစ်ကျပ်ပေးသွားတယ် ။

ကျုပ်ကထမယူပါဘူး ။ အလှူခံတဲ့ ပုံးလိုမျိုး လုပ်ပြီးဘေးနားမှာ ချထားလိုက်တယ် ။ ကျုပ်ကပက်လက် ကုလားထိုင်တစ်လုံးနဲ့ စာဖတ်ရင်း စောင့်နေတယ် ။ ရေဝယ်တဲ့ လူက ကိုယ်တိုင် လာပြီး ပိုက်ဆံထည့်တယ် ။ နိုင်ငံခြားပုံစံမျိုးပေါ့ဗျာ ။

ချစ်စရာကောင်းပုံတစ်ခုက ဘယ်သူမှ အကြွေးမဝယ်ဘူးဗျ။ ကျုပ်
ကလည်း အကြွေးမပေးဘူး။ အကြွေးပေးတာကိုအကျင့်မလုပ်ဘူး။

ပေးစရာပိုက်ဆံမရှိဘူးနော် အလကားထမ်းသွား။

“ဦးဦးရေ အခု နှစ်ထမ်းယူသွားမယ် ပိုက်ဆံကိုနောက်မှ ပေါင်းယူပါ
နော် ”ကြိုးကြာကရိတ်သံသုံးပြီး လေပြည်ထိုးလို့ အကြွေးကိုတစ်မျိုး
တစ်မည်ရအောင် လာမလုပ်နဲ့။

“မလိုချင်ဘူး။ ညည်းတို့ မရှက်ရင် အလကားထမ်းသွား ၊ အခုဟာ
ကိုနောက်နေ့မပြောနဲ့။ နောက်တစ်မိနစ်တောင် အကူးမခံနိုင်ဘူး။ ”

မိုးကြိုးပစ်ရစေရဲ့။ ကျုပ်အဲသလိုကို ပြတ်ပြတ်ပြာတာ။

ကျုပ်ကပြတ်တော့ သူတို့ ကလည်း ပြတ်တယ်။ ရေပုံးအခွံလေးကိုင်
ပြီး ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာသေလေးနဲ့ ပြန်သွားမယ်တို့ ၊ မျက်နှာကိုစုပုပ်ပြီး
မြေကြီးခွက်ဝင်သွားအောင် ခြေဆောင့်ထွက်သွားမယ်လို့ မထင်လိုက်နဲ့
။

မရှက်ကြဘူး။ ရေဖိုးပေးမသွားဘူး။ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ထမ်း
သွားတယ်။

သည် တော့ သူတို့ လည်း ရှင်းတယ်။ ကျုပ်လည်း ရှင်းတယ်။ ဘာ
အကြွေးမှ ပေးစရာမလိုဘူး။ ဗလာစာအုပ်တစ်အုပ်ကို သုံးကျပ်လောက်
ပေးရတာ အများ သိတယ်မဟုတ်လား။ အကြွေးအပြင် စာအုပ်ဖိုး ထပ်
ကုန်မယ့်အလုပ်ကို ကျုပ်မလုပ်ဘူး။

အမုန်းခံပြီးကြွေးတောင်းစရာမလိုတော့ ဖောက်သည် လည်း မပျက်
တော့ဘူး။ ခင်ဗားတို့ စဉ်းစားကြည့်လေ။

ငါးပြားဆယ်ပြားကအစ တစ်ကျပ်နှစ်ကျပ်အထိ အကြွေးယူတယ်ဆိုတာ တကယ့်ကိုမရှိလွန်းလို့ ယူကြတာ ။ရေတစ်ထမ်းပြားနှစ်ဆယ်ကို နာမည်ပျက်ခံပြီး ဘယ်သူကယူချင်မှာ လဲ ။ မရှိကိုမရှိလွန်းလို့ ယူကြတာ ။တကယ်ရှိပါဘူးဆိုတဲ့ လူကိုအကြွေးတွေ ထပ်မှတ်နေရင် ကိန်းကဏန်းတွေသာများ လာမယ် ။ သူတို့ ဆပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ငွေနှစ်ဆယ်သုံးဆယ်အထိမှတ်ထားပြီးမှ တောင်းလို့ မရရင် ကျုပ်ကစိတ်ဆိုးမှာ ဗျ ။ ကျုပ်လည်း လူပဲ ။လောဘရဲ့ သားကောင်ပဲ ။ ရဟန်း မဟုတ်ဘူး ။

ကျုပ်ကတစ်ကျပ်နှစ်ကျပ်ကို မနှမြောပေမယ့် နှစ်ဆယ်သုံးဆယ်တော့ နှမြောတယ် ။ဒီတော့ ကျုပ်လည်း ဒေါသတွေ မောဟတွေ မပွားရအောင် တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ကုသိုလ်လေးဘာလေး ဝင်အောင်ဆိုပြီး ပြတ်ပြတ်ပြော ပြတ်ပြတ်လုပ်တာပဲ ။

ကျုပ်ကစစ်ထွက်ဗျ ပြတ်တာပေါ့ ။

အခုကြည့် ကျုပ်အိမ်မှာ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းနေတယ် ။ဘယ်ဆွေမျိုး ဘယ်မိတ်ဆွေကိုမှ အိမ်ပေါ်ခေါ်မတင်ဘူး ။ မဖိတ်ခေါ်ဘူး ။ တံခါးပိတ်ဝါဒကို ကျင့်သုံးတယ် ။ ကျုပ်မှာ အသည်းနှလုံးမရှိလို့ မဟုတ်ဘူး နော် ။

ကျုပ်မှာ အသည်းနှလုံးရှိသလို ဦးနှောက်လည်း ရှိတယ် ။ ခံစားတတ်တယ် မှတ်သားတတ်တယ် ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ဟာလူတွေကို နာကြည်းတယ် ။ မုန်းတီးတယ် ။ လူတွေထဲမှာ ကျုပ်အမျိုးတွေကို အနာဆုံးပဲ ။ ကျုပ်အမျိုးတွေက ရွှေမျိုး ငွေမျိုးတွေပါ ။ သွေးသားနဲ့ ရင်းတဲ့ ဆွေမျိုး မဟုတ်ဘူး ။ငွေ မရှိရင် ဆွေမျိုးရယ်လို့ မသတ်မှတ်ကြဘူး။

ကျုပ်အမ (အမေ)ဆုံးတော့ ကျုပ်က လေးတန်းပဲရှိသေးတယ် ။ အဖေက သင်္ဘောဆိပ်မှာ ကူလီထမ်းတယ် ။ နေထွက်ကနေဝင်ကမ်းနားမှာ ပဲဆိုတော့ ကျုပ်ဟာအိမ်မှာ တစ်ဦးတည်းလွတ်လပ်သပေါ့ ။ ငှက်ပစ်မယ် ။ ဥနို့ကံမယ် ။ ကျောင်းကိုတက်ချင်မှ တက်မယ် ။

ကျုပ်ရဲ့ ဝန်းကျင်မှာ ကျုပ်အမျိုးတွေအများကြီးပဲ ။ ဆုံးမကြပါလား ။ ကောင်းရာကိုညွှန်ပြကြပါလား ။ သည် လိုမဟုတ်ကြဘူး ။ ကဲ့ရဲ့ စကားပြောကြတယ် ။ လူဆိုးအဖြစ်သတ်မှတ်တယ် ။

ကျုပ်ရဲ့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေကလည်း ကျုပ်နဲ့ မပေါင်းကြတော့ဘူး ။ ကျုပ်နဲ့ ပေါင်းရင် ပျက်စီးတော့မလိုလို ၊ စာမေးပွဲကျတော့မလိုလို သူတို့ မိဘတွေကပြောထားတာကိုး ။ ဘယ်ပေါင်းပါ့မလဲ။

အဖေက ကျုပ်အကြောင်းကို သိတာ မဟုတ်ဘူး ။ မိုးချုပ်မှ မူးမူးနဲ့ ပြန်လာတယ် ။ အမူးနဲ့ အမောပေါင်းပြီး တစ်ကြိုးတည်း အိပ်တော့တာပဲ ။ မိုးလင်းတော့လည်း သူရဲ့ တစ်နေ့တာလုပ်အားခကို ကျုပ်ဘေးမှာ ထားခဲ့ပြီး ကမ်းနားကိုထွက်သွားတယ် ။ လက်လှုပ်မှ ပါးစပ်လည်း လှုပ်ရမယ့် ဘဝမဟုတ်လား။ ရပ်နားလို့ မရရှာဘူး ။

ကျုပ်ရဲ့ အတန်းပညာ လေးတန်းက ဆက်ပြီးမတက်တော့ဘူး ။ ဘယ်နှကြိမ်ဖြေဖြေ မအောင်တော့ ကျုပ်လည်း စာမသင်ချင်တော့ဘူး ။ စာသူငယ်တွေကြားမှာ လင်းတကြီးနားသလို ကျုပ်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ အတန်းနဲ့ မလိုက်ဖက်အောင် ထွား လာပြီမို့ ကျောင်းတက်ရမှာ ကို ရှက်လာတယ်။

သည် အချိန်မှာ တော့ အဖေက လေဖြတ်လို့ အိပ်ရာထဲက မထနိုင်တော့ဘူး ။ သည် တော့ကူလီရဲ့ သားဟာ ကူလီလေးဖြစ်လာတယ် ။

ကျုပ်ဟာ ကမ်းနားမှာ ကြက်သွန်အိတ်တွေ ၊ ငရုတ်အိတ်တွေထမ်းရ

တယ် ။ဆေးရွက်ကြီးအိတ်တွေထမ်းရတယ် ။ ကူးတို့ သင်္ဘောလေးဝင်
လာတဲ့ အခါ ခရီးသည် တွေရဲ့ ဝန်စည်စလွယ်တွေ ထမ်းရသေးတယ် ။
လွယ်လွယ်ကူကူ မဟုတ်ဘူး နော် ။ လှည်းသမားတွေနဲ့ အပြိုင်လုပ်ရတ
ယ် ။ဆိပ်ခံနဲ့ သင်္ဘောနဲ့ မကပ်မိခင်မှာ သင်္ဘောပေါ်ရောက်အောင် သက်
စွန့်ဆံဖျားခုန်ကူးရတယ် ။ အပြေးအလွှားတက်ပြီး ကူလီငှားမယ့်သူတွေ
ကို တတွတ်တွတ်မေးပြီး ရှာရတယ်။

ကျုပ်တပင်တပန်းလုပ်ပြီးရှာရတဲ့ ငွေနဲ့ သားအဖနှစ်ယောက် မဝတ
ဝစားခဲ့ရပါတယ် ။

ကျုပ်တို့ ဆင်းရဲနေတာကို ကျုပ်အမျိုးတွေမြင်တွေ့နေတာပဲ ။ ဒါပေ
မဲ့ မမာတဲ့ ကျုပ်အဖေအတွက် ဆေးတစ်ခွက်ပေးဖူးလား ။ ဟင်းတစ်ခွ
က်ကျွေးဖူးသလား ။နှုတ်၏ စောင်မခြင်း ၊ လက်၏ စောင်မခြင်းရယ်လို့
မရှိခဲ့ဘူး ။

ချေးငှားရမှာ ကြောက်လို့ ထင်ပါရဲ့ ။ လမ်းမှာ တွေ့ရင်တောင် မမြင်
ဟန်ဆောင်သွားကြတယ် ။ သူတို့ ရဲ့ သားသမီးတွေကလည်း ကျုပ်တို့
ကိုခေါ်ရမှန်း ၊ တော်ရမှန်း မသိကြဘူး ။ တစ်ဝမ်းကွဲ နှစ်ဝမ်းကွဲမောင်နှ
မတွေပေမယ့် သူစိမ်းတွေလိုပါပဲ။

ကျုပ်တို့ အိမ်နားမှာ ပဲ ပစ္စည်းဥစ္စာအတန်အသင့်ရှိတဲ့ ကျုပ်အမျိုး
တွေရဲ့ အိမ်တွေရှိတယ်။ တစ်အိမ်တစ်အိမ် ကူးသန်းလည်ပတ်နေပေမ
ယ့် ကျုပ်တို့ အိမ်ကိုကွက်ချန်သွားတယ် ။ အဝင်အထွက်မလုပ်ဘူး။ ဝင်ရ
င်လည်း ဖင်နွေးအောင်မထိုင်ဘူး ။စကားနှစ်လုံးပြည့်အောင်မပြောဘူး ။
အဖိုးတန်တွေ မကျွေးနိုင်ပေမယ့် ရေနွေးတစ်အိုး လက်ဖက်တစ်ရိုး
တော့ ဧည့်ခံနိုင်ပါသေးတယ်။

ကျုပ်တို့ အမျိုးတွေက မှတ်ဉာဏ်တော့ အလွန်ကောင်းတယ် ။ ဆယ်

ဝမ်းကွဲလောက်တော်တဲ့ ပွဲရုံပိုင်ရှင်ဦးကြီးကိုတော့သတိရတယ် ။ နှစ်တိုင်းသွားပြီး ကန်တော့ကြတယ် ။ ဆယ့်ခြောက်ဝမ်းကွဲတော်တဲ့ အစ်ကိုတစ်ဦး စစ်ဗိုလ်ဖြစ်သွားတဲ့ အကြောင်းကို တတွတ်တွတ်နဲ့ ပြောမဆုံးဘူး ။

ငွေရှိပြီ ၊ နာမည်ရှိပြီဆိုရင် သူတို့ မှာ ကြိဖန်ပြီးအမျိုးစပ်ရတာအမောတကော ။

နီးကပ်နေတဲ့ ကျုပ်အဖေကို ဦးကြီးလို့ ခေါ်ရမှာ တော့ ရှက်တော်မူကြသတဲ့ ။ ကူလီထမ်းနေတဲ့ ကျုပ်ကိုအစ်ကိုရယ်လို့ လက်ညှိုးထိုးပြရမှာ ကိုတော့ ဂုဏ်ငယ်တယ်ထင်တော်မူကြသတဲ့ ။

လူသဘောလူမနောကို ကျုပ်သိပါတယ် ။ကျုပ်ကခွေးမှ မဟုတ်ဘဲ ။ မျက်လုံးအကြည့် ၊ မျက်ခုံးအတွန့် ၊ နှာခေါင်းအရှုံ့ ၊ ပါးစပ်အရွဲ့ကိုကြည့်ပြီး သူတို့ စိတ်ဓာတ်တွေကိုကြည့်ပြီး ခန့်မှန်းတတ်တာပေါ့။

ထိရောက်တဲ့ ဆေးဝါး ၊ ဖြစ်မြောက်တဲ့ အာဟာရတွေ မကျွေးနိုင်တော့ ကျုပ်အဖေလည်း သေတာပါပဲ ။

အမိမဲ့သား ရေနည်းတဲ့ ငါးတဲ့ ။ ကျုပ်မှာ အမိရောအဖေပါ မဲ့ခဲ့လေတော့ ရေမထိတဲ့ ငါးပေါ့ ။ ဘဝအပူဒဏ်ကို ဒုက္ခကုန်းမြေပေါ်မှာ တဖျပ်ဖျပ်လူးမျှခံစားခဲ့ရပါတယ် ။

ကျုပ်အမျိုးတွေက ကျုပ်ကိုမခေါ်ဘူးလို့ မဆိုပါဘူး ။ ခေါ်ပါတယ် ။ ခေါ်လို့ လည်း သွားနေဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့တူလေး ၊ ငါ့ညီလေးအနေနဲ့ ခေါ်တာမဟုတ်ပါဘူး ။ မိုးကြိုးပစ်ရစေရဲ့၊ ခိုင်းနွားတစ်ကောင်ကို ခေါ်သလိုခေါ်ထားတာပါ ။

နွားအဖြစ်ခံရတာထက် ကူလီဖြစ်တာက မြတ်သေးတယ်လို့

တွက်ပြီး ထွက်ပြေးလာတယ် ။ ကမ်းနားမှာ ပဲ ကူလီပြန်လုပ်တယ် ။ သည် တော့ အတင်းစကားတွေပြောလာကြတယ် ။ ကောင်လေးက ကောင်းကောင်း မွန်မွန်ထားလည်း နေချင်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ကမ်းနားမှာ ဟေးလားဝါးလားနဲ့ နေချင်တာ ။ တစ်သက်လုံးကြီးပွားမယ့်ကောင် မဟုတ်ဘူး တဲ့ ။

ကျုပ်က ဘာမှ ပြန်မပြောပါဘူး ။ ကျုပ်ကိုပြောသည် ဖြစ်စေ ၊ ကျုပ်အမိအဘကိုပြောသည် ဖြစ်စေ ငယ်စဉ်ကတော့ငြိမ်ခံတယ် ။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ တော့ တေးမှတ်ထားတယ် ။ ကျုပ်က လူအေး ။ စကားနည်းတယ် ။ မှတ်ပြီဆိုလည်း တစ်သက်လုံးမြဲအောင်မှတ်တယ် ။

တိုတိုပြောကြပါစို့ဗျာ ။

ကျုပ်ဟာ မြင်းခြံမြို့ပေါ်တက်တယ် ။ စစ်ထဲဝင်တယ် ။ ဘယ်ဆွေမျိုးကိုမှ အဆက်သွယ်မလုပ်တော့ဘူး ။ ဘယ်သူကမေးမေး ကျုပ်ကတစ်ကောင်ကြွက်ပါလို့ ဖြေတယ် ။ ခင်တွယ်စရာဆိုလို့ ကျုပ်မှာ ဘာမှ မရှိဘူး ။ သံယောဇဉ်အနှောင်အဖွဲ့လည်း ကင်းတယ် ။သည် တော့သေရမှာလည်း မကြောက်ဘူး တိုက်ခဲ့တယ် ။ ပစ်ခဲ့တယ် ။

ဟော စစ်တပ်ကပင်စင်ယူပြီးထွက်လာတာ ကျုပ်ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ခြစ်ရာတစ်ခုတောင်ပါမလာဘူး ။ အသက်ပြည့်လို့ အနားယူပေမယ့် ဘာမှ မချွတ်ယွင်းဘူး ။ သွားကောင်းတယ် ။မျက်စိကောင်းတယ် ။ နားကောင်းတယ် ။ ဒူလာမရှိဘူး ။လိပ်ခေါင်းမရှိဘူး ။ သွေးတိုးမရှိဘူး ။

အရှေ့ကြို့ကုန်းမှာ ခြံတစ်ခြံဝယ်ပြီး တဲထိုးနေခဲ့တယ် ။ ဘာလုပ်ကို င်စားသောက်ရမယ်ဆိုတာကို လုံးဝမသိသေးဘူး ။ယောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေသေးတယ် ။ ဝက်ပဲမွေးရတော့မလိုလို ။ နှင်းဆီပဲစိုက်ရတော့မလိုလိုနဲ့ တွေဝေခဲ့တယ် ။ တစ်နှစ်နီးပါးလောက်ဟာ ဘာမှ မလုပ်ဖြစ်ဘူး

။ အကြံထုတ်နေတာနဲ့ အချိန်ကုန်တာပါပဲ။

အကြံကုန် ဂဠုန်ဆားချက်သတဲ့ ။ကျုပ်ကအကြံမကုန်သေးဘူး ။
ဒါကြောင့် ဆားချက်တဲ့ အဆင့်ထိတော့ မရောက်သေးဘူး ။ အများ
သိပြီးတဲ့ အတိုင်း အဝီစိတွင်းတူးတယ် ။

အရင်းအနှီးကမနည်းဘူး ။ အဝီစိတွင်းတူးတာက ၁၅၀၀ ကျပ် ၊ ကျုပ်
ပဲအဝီစိတွင်းက ၁၅၀ ပေ နက်တော့ ဂျီအိုင်တို့ ၊ ပီဗွီစီတို့ စတဲ့ ပိုက်တွေဝ
ယ်ရတာက ၄၀၀၀ ကျပ် ၊ ကူဘိုဘာ ရေစုပ်စက်က ၇၆၀၀ ကျပ် ၊ ကွန်ပ
ရက်ဆာခေါ်တဲ့ လေမှုတ်စက် က ၁၈၀၀ ကျပ် ပေါင်းကြည့်ကြ ။ တစ်
သောင်းငါးထောင်နှီးပါးလောက်ကုန်နေပြီ ။

ဒါနဲ့ ပြီးရောလား ။ မပြီးသေးဘူး ။ ရှိစုမဲ့စုငွေကကုန်လုပြီ ။ စမိပြီဆို
တော့ ဆုံးသည် အထိမျက်စိမှိတ်ပြီး လုပ်လိုက်ရတယ်။ ရေထည့်ဖို့ အ
တ်ကန်ကြီးလုပ်ရတာက တစ်ထောင်ကျော်ကုန်တယ် ။ ရေစည်လှည်း
လုပ်ရတာ တစ်ထောင်ငါးရာ ကုန်တယ်။

ရေရောင်းဖို့ လုပ်ငန်းစတော့ ကျုပ်မှာ ရေချည်းပဲ ထိုင်သောက်ရမလို
ဖြစ်နေပြီ ။ ပင်စင်ကိုလည်း အပြတ်ရောင်းပြီးပြီ ။ ချက်ပြုတ်စားစရာငွေ
တောင်မကျန်တော့ပါဘူး ။

ရင်းနှီးမြှုပ်နှံငွေက များ ပေမယ့် ဝင်ငွေကမဆိုးပါဘူး။ နွေရာသီမှာ
တစ်နေ့ကို ရှစ်ဆယ်ကိုးဆယ်အထိ ဝင်တယ် ။ ဆောင်းရာသီမှာ လေး
ဆယ် ငါးဆယ်ထိဝင်တယ် ။ မိုးရာသီမှာ ဆယ့်ငါးကျပ် နှစ်ဆယ်အထိဝ
င်တယ် ။ ရာသီလိုက်ပေါ့ ။

စက်တွေ ၊ ကန်တွေ၊ တွင်းတွေလုပ်ပြီးတော့ နောက်ပိုင်းမှာ နေ့စဉ်
လိုက်ရတာက ဒီဇယ်တစ်ခုပါပဲ ။ ဒီဇယ်ကတော့ တစ်ဆယ့်ရှစ်ကျပ်က
နေ (အလွန်ရှားပါးတဲ့ အခါ) သုံးဆယ်ထိပေးရတယ် ။ ဒါပေမဲ့

တစ်နေ့မှာ ဒီဇယ်တစ်ပုလင်းခွဲ၊ နှစ်ပုလင်းလောက်သာ ကုန်တာပါ။

ကုန်ခဲ့တဲ့ ငွေတွေဟာ တစ်စိမ့်စိမ့်ပြန်ဝင်ပါတယ်။

ကျုပ်ကတစ်ယောက်တည်းသမားဆိုတော့ ဒူးနန့်ပြီးစားနိုင်တယ် ။
ရေကန်ကြီးကျောမှီပြီး အေးဆေးနေနိုင်တယ်။ အခုဆိုရင်
ရေစည်လှည်းကလေးစီ ၊ အုတ်ရေကန်ကြီးကနှစ်ကန်ဖြစ်သည် အထိ
တိုးတက် လာပြီ ။ ပြီးတော့ အိမ်ရှေ့မှာ သစ်သားစည်လေးတွေ
ချထားပြီး ရေတစ်ခါချိုးရင် ငါးမူးယူတယ်။

နောက်ပိုင်းမှာ ကျုပ်လိုရေရောင်းတဲ့ အိမ်တွေ တိုးပွားလာတယ် ။ ဒါ
ပေမဲ့ ကျုပ်က အကြွေးမပေးဘူး ။ အလကားပေးတဲ့ လူဆိုတော့ ကျုပ်ဆီ
မှာ ပဲ အဝယ်များ ပါတယ် ။

ကျုပ်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဆင်းရဲပင်ပန်းခဲ့သမျှ အခုတော့ ရေလို
အေးလို့ ပန်းလိုလန်းရပြီ ။

*

ငွေမျက်နှာတယ်ကြီးပါလား ကရို ။

ကျုပ်ကို ဦးဦး ဦးဦးနဲ့ ခေါ်ချင်သူတွေပေါ့ပါဘိ ။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါပဲဗျာ ။

ကျုပ်ကအင်းစိန်ဈေးဘက်ကိုအသွား ၊ သူတို့ က အားလိန်ငါးဆင့်ဘု
ရားထဲကအထွက် ၊ တန်းတိုးတာပဲ ။

ဘယ်သူလဲလို့ မမေးနဲ့ ။ ကျုပ်အင်မတန်ချစ်တဲ့ ကျုပ်အမျိုးတွေလေ
။ ဘုရားလာဖူးကြတာတဲ့ ။

ကျုပ်ကိုချက်ချင်းပဲ မှတ်မိသဗျာ ။

ကျုပ်က ကော်လံကတုံးအင်္ကျီအဖြူနဲ့ ဝက်ဝံတံဆိပ် မလေးရှားလုံချည်နဲ့ မန္တလေးကတ္တီပါ ဖိနပ်နဲ့ ။ သားသားနားနား ဝတ်ထားတာ ။

အင်္ကျီစုတ် ၊ ဖိနပ်စုတ်ဝတ်ပြီး ဘုရားရှေ့မှာ ရေခဲချောင်းရောင်းနေရင် မှတ်မိချင်မှ မှတ်မိမယ် ။ အခုလိုဝတ်ထားတော့ အူယားဖားယားပြေးလာတယ်။

ကျုပ်က မိန့်မိန့်ကြီးပြီးပြလိုက်တယ် ။ ခန့်ခန့်ကြီး ရပ်ပြလိုက်တယ်။

“ဘဦး ၊ ဟုတ်ပါတယ်နော်။ ဒီလိုကျက်သရေရှိတဲ့ မျက်နှာဟာ တို့ အမျိုးထဲကဆိုတာ တန်းသိပါတယ်”တဲ့

“ငါတို့ မှာ မင်းထွက်သွားကတည်းက နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သတိရနေကြတာ ။ မင်းကတော့ အဆက်အသွယ်တောင်မလုပ်ဘူး ။ သိပ်နေနိုင်တာပဲ”တဲ့ ။

“ရွာကိုတစ်ခေါက်လောက် လာပြီး ဦးကြီး ဒေါ်ကြီးတွေကို ကန်တော့ဦးလေ ။ မင်းနှမတွေလည်း မင်းကိုတွေ့ချင်နေကြတာ ”တဲ့ ။

ကျုပ်တော့ ရယ်ချင်လွန်းလို့ ယားကျိယားကျိတောင်ဖြစ်လာတယ် ။ သူတို့ က ကျုပ်ကိုအခုအချိန်အထိ ခွေးတစ်ကောင်လိုသဘောထားပြီး ခေါင်းကိုပွတ်သပ်ချော့မြူတုန်းကိုး ။ ဟိုတုန်းက ကန်ခဲ့တာတွေ ၊ ချောင်ပိတ်ရိုက်ခဲ့တာတွေကို ကျုပ်ကမေ့မှာ တဲ့ လား ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်လည်း စကားနာမထိုးတော့ပါဘူး ။ သူတို့ ရိုင်းခဲ့သလို ပြန်မရိုင်းပါဘူး ။ ဘယ်မှာနေလဲ ၊ ဘာလုပ်စားလဲ ၊ မေးလို့ မနီးမဝေးမှာ ရှိတဲ့ အိမ်ကိုခေါ်သွားပါတယ် ။ ကောင်းကောင်း မွန်မွန်ကျွေးမွေးဧည့်ခံလိုက်ပါတယ် ။

တစ်ချိန်က ဘဦးဟာ အခုတော့ ဘာကောင်ဆိုတာ ကျုပ်အမျိုးတွေကို ပြလိုက်ရလို့ ကျုပ်ကျေနပ်တယ် ။

သူတို့ တွေလေ ကျုပ်အိမ် ၊ ကျုပ်ခြံ ၊ ကျုပ်လုပ်ငန်းကိုကြည့်ပြီး ရင်
သပ်ငေးမောကြတယ် ။ အခုမှ ငါ့တူ ၊ ငါ့အစ်ကို ၊ ငါ့ဦးလေးနဲ့ အလှအယ
က်ခေါ်ကြတယ် ။ ဆွေမျိုးစာရင်းထဲ သွင်းကြပြီလေ ။ ကျုပ်မှာ
ပစ္စည်းရှိပြီကိုး ။

“ရန်ကုန်မှာ ကွာ ငါတို့ အမျိုး လူချမ်းသာတွေတစ်ပုံကြီးပဲ ။ အင်းစိန်
ဘက်ရောက်ရင် ဝင်ကြည့် ။ ရေရောင်းရုံနဲ့ တစ်နေ့ကို တစ်ရာငါးဆယ်
နှစ်ရာလောက် ဝင်ငွေရှိတယ် ။ ဟဲဟဲ အဲဒါငါ့တူအရင်း
ခေါက်ခေါက်ပေါ့ ”လို့ အညာကိုပြန်ရောက်တဲ့ အခါ
ဦးလေးဆယ့်ငါးဝမ်းကွဲတွေက ကြွားမှာ ကလည်း မြေကြီးလက်ခတ်မ
လွဲပါပဲ ။

အဲသည် အကျိုးဆက်တွေဝင်လာတယ်လေ။

ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်ကပေါ့ ။ ဟုတ်တယ် ။ သီတင်းကျွတ်လ ဖြစ်
လိမ့်မယ် ။ ကျုပ်အိမ်ရှေ့ကို အငှားကားတစ်စီး ဝှူးခနဲထိုးရပ်တယ် ။ လူ
ငယ်တစ်ယောက်က အထုပ်အပိုးတွေနဲ့ ဆင်းလာတယ် ။

သူဟာ ဒေါ်ကြိုင်စိန်သားပါတဲ့ ။ ဦးကြီးရဲ့ တူတော်ပါတယ်တဲ့ ။ ရန်
ကုန်မှာ ကျောင်းတက်ရမှာ မို့ သည် အိမ်မှာ နေပါရစေတဲ့ ။

ပါးစပ်ကလည်း ပြောတယ် ။ စာတိုစာရှည်တွေလည်း ထုတ်ပြတယ်
။

ကျုပ်နှမ ဝမ်းကွဲ ကြိုင်စိန်ကိုသိသားပဲ ။ ကောင်လေးမျက်နှာပေါက်
ကိုကြည့်တာနဲ့ ကြိုင်စိန်သားမှန်းသိသားပဲ ။

အဲသလိုပဲ ကြိုင်စိန်အဖေ အမေတွေက ကျုပ်ကိုနှစ်ပြားမတန်အောင်
ပြောခဲ့ဖူးတာတွေကိုလည်း သတိရနေတုန်းပဲ ။

ကျုပ်ဟာ ဘာကောင်ဆိုတာကို ကျုပ်အမျိုးတွေကိုပြပြီးပြီ ။ သည်
တစ်ခါ ကျုပ်အလှည့် ။ကျုပ်ကအော်ရမယ့်အလှည့် ။

“ကြိုစိန့် ကိုငါမသိတော့ဘူး ။ မင်းကိုလည်း လက်မခံနိုင်ဘူး ”လို့
ပြောလိုက်တယ်။

ကောင်လေးက အားကိုးတကြီးနဲ့ ရှင်းပြရှာတယ် ။

သို့မှ ၁ အဆောင်မရပါဘူးတဲ့ ။ အပြင်မှာ ငှားနေဖို့ ကလည်း
ငွေရေးကြေးရေး အဆင်မပြေသေးလို့ ပါတဲ့ ။ ဒါကြောင့် တစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ်
လောက် ဦးကြီးနဲ့ နေပါရစေတဲ့ ။ နေစရာရရင် ပြောင်းပေးပါမယ်တဲ့
။

ဆီးရွက်လောက်မျက်နှာငယ်လေးရယ် ။ မိုးမနိုင်မျက်ဝန်းရယ် ၊
ညောင်နာနာအသံရယ် ၊ ပေါင်းလိုက်တော့ လွမ်းမယ်ဆိုလည်း လွမ်း
လောက်ပါရဲ့ ။

ကျုပ်အသည်းကခပ်နုနုရယ်။ သည် ကောင်လေးသာ ဆက်ပြီး
လွမ်းပြနေရင် ကျုပ်လက်ခံမိလိမ့်မယ်။

လွမ်းတာကို နာတာနဲ့ ဖြေလိုက်တယ်။

ကျုပ်တို့ ငယ်စဉ်က ဆင်းရဲသားဘဝက ဟိုအမျိုးပြေးပြီး ဖော်လံဖား
ရ၊ ပြီးတော့ နည်းနည်းလေးမျှ အကောင်းအပြောမခံရတာတွေ စဉ်စား
လိုက်တယ်။

သနားတော့မယ့်စိတ်ကို ဂလုခနဲမျိုချလိုက်ပြီး-

“မင်းအသက်နဲ့ ငါ့အသက်ကိုယှဉ်ပြီး ကြည့်စမ်း။

ဘယ်သူက ဘယ်သူကို ကူညီသင့်သလဲ။ မင်းမှာ အသက်လည်း ငယ်

သေးတယ်။ ခြေလက်အင်္ဂါတွေလည်း ကောင်းသေးတယ်။
ငါ့လိုအဘိုးကြီးဆီက အကူညီတောင်းတာအံ့ပါရဲ့ ကွာ။ အိပ်စရာနေရာ
များ လမ်းဘေးမှာ သစ်ပင်ပေါလွန်းလို့ ၊ ကြိုက်တဲ့ နေရာ မှာ ဝင်ခွေ”
လို့ ပြောလိုက်တော့ ကောင်လေးမျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားတယ်။ စိတ်တို
သွားတယ် ထင်ပါရဲ့ ။ ချက်ချင်း လှည့်ထွက်သွားတယ်။

စိတ်တိုပါစေလေ။ ကျုပ်က သူ့စိတ်ရှည်ပြီး တောက်တဲ့ လို လိုက်က
ပ်နေမှာ ကို စိတ်ပူတာပါ။ အထုပ်အပိုးတွေကို မနိုင်တနိုင်ဆွဲသွားတဲ့
ကောင်လေးကိုကြည့်ပြီး ကျုပ်ဝမ်းသာသွားတယ်။ ငါခံစားခဲ့သလို သင်း
တို့ သားသမီးတွေလည်း ခံစားရပြီလို့ တွေးပြီး ပီတိဖြစ်ရတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဒီပီတိတွေဟာ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ စွဲမြဲမနေဘူး။ တဒင်္ဂသာဖြစ်
ပေါ်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။

ညှိုးငယ်နေတဲ့ ကောင်လေးရဲ့ မျက်နှာကို မြင်ယောင်နေတယ်။ ကို
ယ်ချင်း စာမိတယ်။ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ မကောင်းဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ ငယ်ဘဝအ
တွေ့အကြုံအရ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ ငွေပေါ်မှာ အခြေခံတယ်လို့
ယုံကြည်လျက်ပါပဲ။

ငွေမြင်မှ အူရွှင်ကြတာပါ။

ငွေမြင်မှ လူခင်ကြတာပါ။

လူတွေကို ကျုပ်မယုံဘူး။ ကျုပ်မှာ ငွေရှိလို့ သာ ကျုပ်ကို လာပြီး ချစ်
ဟန်ဆောင်နေကြတာပဲလို့ သိတယ်။

ဒါကြောင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျုပ်လက်မခံဘူး။ ကျုပ်
တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်တယ်။ လူပိုခေါ်မထားဘူး။

